

Abstrakt

Cílem této práce je analyzovat příčiny vedoucí k německé „energetické revoluci“. Volby do Spolkového sněmu v roce 1998 znamenaly výraznou změnu na německé politické scéně. Vytvořením vládní koalice složené ze zástupců SPD a Bündnis 90 / Die Grünen došlo k ukončení šestnáctileté vlády koaličních stran CDU/CSU a FDP. Tento zlom byl výsledkem celospolečenského vývoje a zvláště pak vlivu protiatomového hnutí, které se formovalo od počátku 70. let. Tomuto fenoménu je věnována první kapitola. S nástupem červeno-zelené vlády kancléře Gerharda Schrödera byla prosazena podpora elektřiny vyráběné z obnovitelných zdrojů a postupné omezení atomové energie. Historický obrat v koncepci energetické politiky přinesl zákon o obnovitelných energiích, který nastavuje pevné výkupní ceny pro elektřinu z obnovitelných zdrojů. V platnost vstoupil roku 2000. Důvody vedoucí k tomuto rozhodnutí jsou rozebrány ve druhé kapitole, přičemž k těm hlavním jednoznačně patří nový koncept financování sociálního systému zavedením ekologické daně (Ökosteuer) a vývoj inovativních technologií realizovaných silným německým průmyslem. I přes počáteční neshody mezi koaličními partnery se o dva roky později podařilo vyjednat se zástupci energetického průmyslu „konsens“ o postupném odpojení jaderných elektráren, který byl ratifikován a platí od 26. dubna 2002. Třetí a čtvrtá kapitola se zabývá uskutečněnými reformami, a dále vzestupem a politickou kariérou Gerharda Schrödera. Poslední odstavec je věnován reflexi této problematiky v českém tisku.